

Pääkirjoitus

Muistele sellaista seesteistä hetkeä, kun kaikki tuntui olevan paikallaan. Ehkä meri tyyntyi illaksi ja muistelit menneitä? Muistat miten elämän aallokoissa olet pelännyt, että veneen tukipuut murtuvat tai että vene hörppää liikaa vettä. Ehkä kiristit pelastusliivien naruja ja pidit kiinni penkistä toivoen, että tältäkin matkalta päästäisiin rantautumaan? Tai saattoiko mieleesi palautua hyinen tuuli ja kylmää hohkaava jää, joka oli peittänyt alleen veden väreilyn? Meren virtaukset ovat arvaamattomat, aallon harjat murtuvat toisiinsa ja sekoittuvat. Jääkin alla liikkuu valtavat voimat, jäävaippa rysähtelee, kunnes murtuu ja antaa periksi. Tuona iltana kuitenkin, kun seisot katsomassa meren rauhaa, hiljaista liplatusta, lohduttaa se havainto, että meri on ja pysyy. Aina se on siinä paikallaan, vaikka ei koskaan paikoillaan. Se saa miettimään muutosta ja liikettä, kaaosta ja harmoniaa, jonka keskellä elämme. Muutoksen aalloissa on ja pysyy myös paitsi tämä meille tekijöille arvokas lehtemme, myös psykoterapian ja ihmisyyden aava, jota pyrimme kartoittamaan näillä julkaisumme sivuilla.

Lehti elää ajassamme, muuttuu ja muuntautuu uusiin säilyttäen silti yhteyden vanhaan. Tänä syksynä lehti on muutoksessa – pitkäaikainen toimitussihteerimme Kristiina Lindfors jää sihteerin työstä pois. Kristiina on tehnyt arvokasta, aktiivista ja täsmällistä työtä. Lehdessä on perinteisesti ollut kahden päätoimittajan malli ja kesällä toisen päätoimittajan tehtävän otti vastaan Niina Rita. Toimitusneuvostossakin tapahtuu liikehdintää. Muutokset ravistelevat ja ajankohtaista lehteä tehdessämme olimme uuden äärellä, eivätkä totut kuvat enää olleet kuten ennen. Vuodenajan muuttuessa, eheän jään pinnan murtuessa, railoista nousi uusia näkymiä, ja uusia ajatuksia lehtemme tilanteesta. Pohdimme lukijoiden toiveita lehtemme sisällöistä ja aiheista. Palautetta on tullut kaikista ilmiansuunnista: osa lukijoista toivoo helposti luettavia artikkeleita, osa toivoo linjan jatkuvan ja osa palautteen antajista on huolissaan, jos lehden kirjoitukset menettävät syväluotaavuuttaan ja popularisoituvat. Olemme siis ristiaallokossa ja tästä nousee mielikuva veneestä, jonka soutajat sitkeästi pitävät katseen horisontissa ja jatkavat soutamista aallokosta huolimatta. Ehkä matkan määränpäättä ei ole syytä muuttaa, vaikka kulku olisikin mutkittelevaa ja pohjavirtoja seurailevaa.

Me jatkamme soutamista uskoen siihen, että veneen runko on huolellisesti rakennettu ja toivoen, että tilaa riittää monelle. Soudamme ja tähystämme vuorotellen. Välillä nostamme purjeita, ohjaamme, hoidamme köysiä ja huolehdimme kiinnityksistä, kullekin löytyy paikka ja tehtäviä vaihdetaan kunkin tarpeen mukaan. Unohtamatta että olemme kaikki matkustajia, niin tekijät kuin lukijatkin, ja meistä kukaan ei tiedä millainen ranta meitä horisontin takana odottaa. Matkan aikana tutkimme karttoja ja käsikirjoituksia, menneitä lokikirjoja, pohtien suuntia ja haaveillen uusista rannoista, kun mieliimme piirtyy kuvia ennen näkemättömistä saarista ja eksoottisista satamista. Kun maata on taas näkyvissä ja pääsemme hetkeksi rantautumaan aaltoilevasta kydistä, kykenemme katsomaan aikaisempaa matkaa uusin silmin, muistellen yhdessä koettua ja suuntamaan kokemuksien rikastaman katseemme jälleen kohti tuntemattomia ulapoita.

Kaikille on tilaa ja kaikilla on tehtävänsä. Tehtävien vaihdon yhteydessä etsimme paikkaamme ja pohdimme, olisinko minä hyvä soutaja vai ehkä tähystäjä tai taidokas kokki. Kaikkia tarvitaan, jotta matkanteko on suotuisaa, saavuttaaksemme tuttuja ja vielä tuntemattomia satamia. Tarvitsemme luottamusta, että kaikki hoitavat hommansa ja että toinen voi jatkaa silloin, kun toinen väistyy. Tarvitsemme rohkeutta, jotta uskallamme navigoida tuntemattomissa vesistöissä, huomioida karikot ja tunnistaa hyvän suotuisan tuulen, jolloin voimme purje avoimena viilettää pitkin meren

aaltoilevaa selkää. Näin me pohdimme lehdentekoa, vastuun jakautumista ja niitä hienoja mahdollisuuksia, joita lehti yhteisöllemme tarjoaa. Sääät vaihtelevat, tehtävät veneellä muuttuvat näiden mukana, mutta matka jatkuu ja vuoden 2026 kolmas numero on valmistunut. Kiitämme kaikkia kirjoittajia, lehden tekoon osallistuneita ja toivotamme uudet jäsenet tervetulleiksi. Varustamme veneen ja suuntaamme uudelle matkalle, innostuneina, mutta sopivan nöyrinä tarkkailemaan vaihtuvia tuulia ja oppimaan niiden kanssa toimeen tulemisesta lisää.

Seesteisenä hetkenä, kun tuuli laantuu ja kaikki tuntuu olevan paikallaan, voi kajuutan pöydällä lojuvat matkakirjat nostaa esiin liikuttavia muistoja. On hyvä hengähtää, hengittää. Antaa menneisyyden aaltojen huuhdella ylitse. Meri on kuitenkin arvaamattomuudessaan kiehtova, pelottava elementti, mutta juuri siksi se on kutsuva ja juuri siksi sinne haluaa palata takaisin. Nostaa kynä mustepullostasta, vaihtaa sivua ja aloittaa uusi tarina.

Markus Johansson & Niina Rita
Päätoimittajat